

immers wel doen, anders ben ik net een geest.... Kom, schiet nou op!" dreef ze Mientje voort, die sprakeloos stond met een uitdrukking van angstige verslagenheid in de ronde kinderoogen. „Heb je de speld? O, dank je. Toe Mien, zeur nou niet. Jij bent zoo'n baby, je vindt alles even erg. Ik ben heusch nog niet op het slechte pad." Ze duwde haar zusje zachtjes naar de deur, een arm om haar schouders. „Niks zeggen hoor," zei ze, zoo vriendelijk als ze kon. „Verraad me nou niet, Mineke, toe!" Mientje schudde stom van nee, liet zich de gang op duwen en liep machinaal de trap af. Er was in haar borst een loodzware klemming, een angst, die haar keel dichtschroefde. Haar zuster verfdde zich, als een gemeene vrouw, want Moe zei, dat gemeene vrouwen zich verfdde. De beteekenis van dat woord was nooit dan vaag tot haar doorgedrongen, maar ze wist, dat het iets heel slechts beteekende! En nu deed haar zuster als zoo'n vrouw.... „O lieve God, wat vreeselijk!" zei ze toonloos voor zich heen.

In de huiskamer zaten Moe en Bert te lezen. Ze keken gelukkig niet op, toen Mientje binnenkwam. Ze waren verdiept en zeiden niets.

En toen een paar minuten later de bel overging, die Wouter aankondigde, kwam net Ans van boven gerend en deed hem open, en samen kwamen ze binnen met veel gelach en drukte, en de kleine kamer stond opeens vol van ruchtig geluid. Mientje keek tersluiks naar het gezicht van haar zuster. Onder het groene hoedje bloosden de wangen met een egaal-rozen gloed, die de oogen levendiger deed schijnen. Annie vermeed, haar aan te zien.

„Kom, we moeten gaan," zei Baars, „zijn jullie klaar?" En ze vertrokken. Moe en Bertha wenschten veel plezier.

Vóór Asta troffen ze de twee anderen. Hij, een gesoigneerd gekleed heertje met een flatteerenden, breedgeranden hoed en een mooi, glad kappersgezicht. Zij een donker type met een vuurrood hoedje, diep getrokken over een paar niet zeer bedeesde oogen in een smal gezichtje, dat het bobbed haar guitig omlijstte. Ook voor dit meisje waren lipstick en rougedons geen onbekende artikelen, maar dat zag Mientje niet; ze rook alleen de odeur, die ze lekker vond, maar wel een beetje benauwd. Ook de jonge man was licht geparfumeerd. Het was een zeer modieus stel.

Ze zaten op de achterste rij, boven. Annie op den hoek, dan Wouter Baars, Mientje, het meisje en de jonge man. Het grootste deel van het programma werd in beslag genomen door een drama. Eerst de courant, natuurtafereelen, een humoristisch stukje. Stil zaten ze te kijken, Mientje genoot van de mooie beelden op het doek; een reisje langs de Noorsche fjorden, tot opeens een schok door haar lijf ging. Wouter had voorzichtig zijn hand langs haar arm laten glijden en ze voelde zijn vingers, die zich